

Arrest

nr. 156 059 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent op de X van 1348 (X 1969) geboren in X in de provincie Balkh. U heeft altijd in de stad Mazar-i-Sharif gewoond, op een maand na toen u na uw huwelijk in het district Sharbolak woonde. U ging niet naar school. U kunt niet lezen of schrijven. In 1375 (maart 1996-maart 1997) bent u getrouwd met N. A. M., een Afghaan van Pashtoense origine. U heeft met hem een zoontje van 13 jaar, R..

Uw echtgenoot gaf les aan de school in het dorp Rahmat Abad in het district Sharbolak, eveneens in de provincie Balkh. Op een dag kwam hij niet naar huis van zijn werk. U kon hem telefonisch niet bereiken en waarschuwde uw schoonfamilie. Er werd een zoekactie opgezet naar uw man. Ongeveer een maand lang werd er naar uw man gezocht. Uw schoonvader zei dat u diende te verhuizen naar zijn huis. Een week later kwam uw schoonvader te weten dat uw man was gedood. Uw schoonvader zei dat u nu diende te trouwen met de broer van uw man. U ging hier niet mee akkoord. Uw schoonvader hield een plechtigheid om uw man dood te laten verklaren. U werd door uw schoonvader onder druk gezet om te trouwen met uw schoonbroer S. M.. U werd in elkaar geslagen. Toen uw zoon u wou helpen werd ook hij geslagen. Uw zoon werd nog slechter behandeld en kreeg zelfs geen eten. U werd altijd bewaakt en u mocht niet naar de tuin gaan. Uw zoon mocht niet naar school gaan. Als uw broer op bezoek kwam mocht u niet alleen in de kamer zijn met hem. Uw zoon mocht niet bij uw broer op bezoek indien hij zou gaan zou u vermoord worden. Toen uw zoon op een dag zei dat hij bij zijn oom zou gaan heeft uw schoonvader gedreigd u in brand te steken. Op een dag kondigde uw schoonvader aan dat u de volgende dag, een vrijdag, zou trouwen met uw schoonbroer. Hij dreigde ermee u te verminken mocht u nee zeggen tijdens de plechtigheid. De dag erop werd u wakker en was u alleen in het huis. Er was iemand overleden in het dorp en u maakte, samen met uw zoon, van de gelegenheid gebruik om te ontsnappen. Jullie konden via de velden tot aan de weg komen en kregen een lift naar Mazar-i-Sharif. U ging naar Daud, een vriend van uw man. U vertelde hem wat er was gebeurd. Enige tijd later kwam uw schoonvader, na eerst te zijn langs geweest bij uw broer, u zoeken bij Daud. Daud zei dat u niet langer kon blijven. Hij verkocht de grond van uw vader en zorgde ervoor dat u en uw zoon konden vertrekken uit Afghanistan. U vertrok samen met uw zoon. Op 11 december 2014 kwamen jullie aan in België en vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw schoonfamilie.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b en c van de gecoördineerde vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde vreemdelingenwet is dat u geen enkel concreet bewijs voorlegt van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én dat uw verklaringen onvoldoende overtuigend zijn om op zich bewijs te vormen. Uw verklaringen zijn zelfs zo weinig overtuigend en zo weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

In eerste instantie wordt al vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de ontvoering en de dood van uw man niet geloofwaardig zijn. Daar uw gehele relaas is gebaseerd op deze gebeurtenis kan er logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan het verdere verloop van de gebeurtenissen.

Uw man zou ontvoerd zijn en later gedood zijn door de taliban. Het is frappant dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet gezegd heeft dat uw man werd gedood, maar enkel verklaarde dat hij ontvoerd was. U hiermee geconfronteerd zegt u dat men op de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei dat u later (op het CGVS) meer kon vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit is echter niet aannemelijk. Er wordt immers gevraagd een kort overzicht te geven van **alle** feiten die tot uw vlucht hebben geleid (vragenlijst vraag 5). Dat u dan niet zou kunnen vertellen dat uw man werd gedood is dan ook opmerkelijk zeker daar uw verdere problemen voort zouden vloeien uit het overlijden van uw man. U kreeg bovendien wel de kans het volgende bij DVZ te verklaren "wij weten niet of hij nog leeft" en "aangezien we niks meer hebben vernomen van mijn man", deze verklaring wijst er niet op dat u de kans niet kreeg te vertellen dat uw man was overleden. Dergelijke markante incoherentie in uw verklaringen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt. Daarenboven verklaart u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS dat uw gehoor op de DVZ goed verlopen was en dat u er de belangrijkste redenen die aanleiding gaven voor uw vertrek had kunnen melden (gehoorverslag CGVS, p. 2). Ook bij het invullen van uw verklaring verklaarde u enkel dat uw man vermist was en niet dat hij werd gedood (verklaring vraag 15). Dergelijke tegenstrijdigheid over een essentieel element in uw relaas ondermijnt uw geloofwaardigheid ernstig. Daarnaast weet u weinig informatie te geven over zijn dood. U verklaart dat hij op 3 mizan van dit jaar, 1393 (25 september 2014), gedood werd toen hij onderweg was naar zijn werk. Later in het gehoor weet u geen informatie te geven over de dood van uw man (gehoorverslag CGVS, p. 13), u verklaarde toen zelfs niet te weten of hij van of naar zijn werk werd ontvoerd of meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 13), dit is merkwaardig. Nochtans hadden u, uw schoonvader of de vriend van uw man via een simpele vraag aan de school waar hij werkte kunnen weten of uw man daar die dag nog geweest was of niet. Uw

schoonvader zou u niks gezegd hebben, niet van wie hij de informatie had en ook niet over wat er was gebeurd. U zou er niet naar mogen vragen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 13). Men kan aannemen dat iemand die een dierbaar persoon verliest, i.c. uw echtgenoot, hierover de nodige informatie zou willen weten, dat u zelfs geen bijkomende informatie heeft gevraagd is dan ook merkwaardig. Deze vaststellingen doen ernstige vragen rijzen over de dood van uw man. Bovendien had u nog andere kanalen dan uw schoonvader om informatie in te winnen over de omstandigheden waarbij uw man om het leven zou gekomen zijn, met name uw broer of Daud, de vriend van uw man. Dat u dit niet probeerde komt in het licht van de door u geschetste context ongeloofwaardig over. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas op de helling te staan.

Zoals hierboven gesteld hangt uw hele relaas vast aan de dood van uw man, daar er geen geloof wordt gehecht aan zijn overlijden kan er ook geen geloof worden gehecht aan het verdere verloop van uw relaas. Deze vaststelling wordt nog versterkt door het onderstaande. Uw ontsnaptingsverhaal past weinig in het door u geschetste profiel van ongeschoolde vrouw die nooit het huis mocht verlaten en in de gaten werd gehouden. Nadat uw man gedood werd vertelde uw schoonvader dat u met uw schoonbroer, S. M., diende te huwen. U was hiertegen en vertelde dit aan uw schoonvader, maar hij zette u onder druk. Uw leven in het huis van uw schoonvader was als in een gevangenis, het is opmerkelijk dat jullie er dan zonder enige moeite in slagen te ontsnappen uit Afghanistan. U werd elk moment bewaakt. Als uw broer op bezoek kwam mocht u niet alleen zijn met hem, u mocht niet alleen naar de tuin en ook als u naar het toilet moest werd u in de gaten gehouden (gehoorverslag CGVS, p. 11, 15). Ook uw zoontje werd slecht behandeld en mocht niks doen, hij mocht zelfs niet naar school. Uw schoonvader had eveneens een waakhond die u moest bewaken en ervoor moest zorgen dat u niet naar buiten ging (gehoorverslag CGVS, p. 11, 15). Ondanks dit streng bewakingsregime bent u er wel in geslaagd om te ontsnappen, wat opmerkelijk is. Op een donderdag zou uw schoonvader u hebben meegedeeld dat de volgende dag, een vrijdag, de mullah zou komen om u te huwen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Echter toen u opstond was er niemand thuis, zat de hond in zijn hok en was de deur los. Er was een begrafenis in het dorp en de mannen waren daar naartoe, de vrouwen waren nog in hun kamers (gehoorverslag CGVS, p. 11, 15). Het is echter weinig waarschijnlijk dat men u de dag van uw gedwongen huwelijk zomaar alleen achter zou laten, wetende dat u hevig gekant was tegen het huwelijk, en hierbij zo nalatig zou zijn om deur los te laten. Deze voorstelling van de feiten oogt weinig plausibel gezien de door u geschetste context. Bovendien is het opmerkelijk dat u vertelt over 'op een dag' (gehoorverslag CGVS, p. 11), alsof het een gewone dag betrof. Men zou verwachten dat men u zeker op deze dag extra in de gaten zou houden. Mochten de mannen het huis al verlaten hebben dan kan men verwachten dat zij een van de vrouwen de opdracht zouden gegeven hebben u in de gaten te houden. Dat u echter ongezien kon weggelopen is weinig aannemelijk. Vervolgens bent u zonder enig probleem in de stad Mazari- Sharif geraakt. U liep samen met uw zoon door de velden naar de verharde weg die u blijkbaar zonder problemen kon vinden, hoewel u niet vertrouwd was met de omgeving (gehoorverslag CGVS, p. 16). U zag hem schijnbaar liggen in de verte. Daar kreeg u een lift van iemand naar het ziekenhuis in Mazar-i-Sharif. Deze voorstelling van de feiten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Gezien er geen geloof gehecht wordt aan de door u geschilderde gang van zaken betreffende de dood van uw echtgenoot en het feit dat u hierdoor onder de hoede van uw schoonvader kwam te staan kan er evenmin geloof gehecht worden aan de slechte behandeling door uw schoonvader en aan het feit dat u gedwongen werd met uw schoonbroer te huwen.

Er dienen ook vraagtekens geplaatst te worden bij jullie verdere vlucht. Door uw weinig coherente en vage verklaringen hieromtrent wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt. U zou samen met uw zoontje het vliegtuig hebben genomen van Afghanistan naar Dubai met een vals Afgaans paspoort, vervolgens vloog u verder naar Europa met een ander vals paspoort. U bent echter niet in staat enige informatie betreffende dit paspoort te geven. U weet niet op welke naam het staat maar wel dat uw foto erin stond (gehoorverslag CGVS, p. 4). U weet niet van welk land het afkomstig is en of er visa in staan (gehoorverslag CGVS, p. 4). U weet enkel dat het rood van kleur was. U zou van Kabul naar Dubai hebben gevlogen maar u weet niet meer met welke maatschappij (gehoorverslag CGVS, p. 17) vervolgens bent u doorgevlogen naar een onbekende Europese bestemming. U weet niet waar precies in Europa u bent geland (gehoorverslag CGVS, p. 18). Onderweg zou u uw paspoort hebben moeten tonen (gehoorverslag CGVS, p. 17, 18) waardoor het zeer opmerkelijk is dat u niet meer informatie kan geven over dit paspoort. De smokkelaar zou u niet hebben gezegd wat u diende te zeggen in het geval er u iets gevraagd zou worden in de luchthaven (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dit is zeer merkwaardig. Gezien (op de luchthaven van Kabul) en bij aankomst op een Europese internationale luchthaven de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op

ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Deze vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Het CGVS stelt vast dat uw vrees ten aanzien van uw schoonfamilie niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen noch door betrouwbare bewijsstukken. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde vreemdelingenwet heeft. Door het feit dat u geen eerlijk zicht biedt op uw familiale omstandigheden, gaat het CGVS er van uit dat u en uw zoon in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst beroep kunnen doen op een afdoend familiaal netwerk.

U legt geen documenten neer die de bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR omschrijft de provincie Balkh als een 'relatief veilige provincie'. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Voorts werd er occasioneel melding gemaakt van gewelddadige acties op de weg van en naar Mazar-e Sharif, waarbij overheidsfunctionarissen, Afghaanse militairen en politici geïdoleerd werden. Hierbij viel een gering aantal burgerslachtoffers te betreuren. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Hoewel er zich in deze districten met enige regelmaat incidenten voordoen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Balkh zeer laag is. Ook het risico voor burgers in de provincie om het slachtoffer te worden van conflictgerelateerd geweld schat UNOCHA laag in.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *juncto* de materiële motiveringsplicht ex artikel 1-3 wet 29 juli 1991.

Verzoekster stelt dat er geen contradictie is tussen haar verklaringen bij de DVZ met betrekking tot hetgeen met haar echtgenoot gebeurd is en deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werpt verder op dat ze niet via andere kanalen informatie kon verwerven gelet op haar bijzonder onderdanige en kwetsbare positie. Met betrekking tot de ontsnapping van verzoekster stelt ze dat er geen rekening gehouden werd met het gegeven dat ze overdag naar het huis werd gebracht en dus wel een zekere kennis had van de omgeving. Haar onwetendheid over verzoeksters reisweg en gebruikte documenten poogt ze te verklaren door haar bewering dat ze het Latijnse geschrift niet kan lezen. De smokkelaar zou haar niet hebben gezegd wat ze diende te zeggen in het geval verzoekster iets gevraagd zou worden in de luchthaven.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht ex artikel 1-3 wet 29 juli 1991.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog stukken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mazar-e-Sharif.

De verwerende partij voegt bij haar verweernota het rapport COI Focus, Afghanistan. *"Islamitische Staat in Afghanistan"*, 10 juli 2015.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De asielaanvraag van verzoekster berust op de problemen die zij heeft ondervonden ten gevolge van de dood van haar echtgenoot. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan het asielrelaas gelet op een aantal tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de kern van haar relaas met name de dood van haar echtgenoot alsook de vaststelling dat verzoekster geen enkel concreet bewijs voorlegt van deze feiten.

Verzoekster is van mening er dat geen contradictie is tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met betrekking tot hetgeen met haar echtgenoot gebeurd is en deze op het Commissariaat-generaal (CGVS). Uit een lezing van de stukken van het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoekster bij de DVZ enkel verklaarde dat haar echtgenoot ontvoerd was terwijl ze bij het CGVS beweerde dat hij gedood was door de taliban. Verzoekster werpt nu in haar verzoekschrift op dat er geen tegenstrijdigheid is maar vergeet daarbij dat ze tijdens haar gehoor impliciet erkende dat dit wel degelijk het geval was maar dit verklaarde door te beweren dat men op de DVZ zei dat ze later, op het CGVS de gelegenheid kreeg om meer te vertellen (gehoorverslag, p. 17). Bij de DVZ verklaarde ze uitdrukkelijk *"wij weten niet of hij nog leeft"* en *"aangezien we niks meer hebben vernomen van mijn man"*.

Verzoekster werpt verder op dat ze niet via andere kanalen informatie kon verwerven gelet op haar bijzonder onderdanige en kwetsbare positie maar gaat voorbij aan het motief van de bestreden beslissing waarbij vastgesteld wordt dat ze nog andere kanalen dan haar schoonvader had om informatie in te winnen over de omstandigheden waarbij haar man om het leven zou gekomen zijn, met name haar broer of Daud, de vriend van haar man. Dat verzoekster dit niet probeerde komt in het licht van de door haar geschetste context ongeloofwaardig over.

Met betrekking tot de ontsnapping van verzoekster stelt ze dat er geen rekening gehouden werd met het gegeven dat ze overdag naar het huis werd gebracht en dus wel een zekere kennis had van de omgeving. Dit staat echter haaks op haar eigen verklaringen tijdens het gehoor waaruit duidelijk blijkt dat ze niet vertrouwd was met de omgeving (gehoorverslag, p.16).

Haar onwetendheid over haar reisweg en gebruikte documenten poogt verzoekster te verklaren door haar bewering dat ze het Latijnse geschrift niet kan lezen. De smokkelaar zou haar niet hebben gezegd wat ze diende te zeggen in het geval haar iets gevraagd zou worden in de luchthaven. Dit is niet geloofwaardig aangezien zowel op de luchthaven van Kabul als bij aankomst op een Europese internationale luchthaven de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is bovendien van algemene bekendheid dat een binnenkomst

in Europa gepaard gaat met strikte grenscontroles. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de smokkelaar het risico zou nemen verzoekster geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor haar voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel verzoekster als de smokkelaar is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat ze door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. Hoe dan ook, verzoekster verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Afghanistan naar Europa. Zij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer ze in Europa is aangekomen. Zij legt echter geen enkel stuk neer ter staving van haar reisweg. Deze vaststellingen houden een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) werpt verzoekster opdat de veiligheidsanalyse waarop de bestreden beslissing zich steunde verouderd is en zij verwijst naar een aanslag op een kantoor van de procureur in Mazar-e-Sharif. Terecht wijst verweerder erop dat dit een gerichte aanslag is en de bestreden beslissing er reeds op gewezen heeft dat het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden doelgericht van aard zijn, en hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen aannemen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en hernomen in de bestreden beslissing blijkt het volgende: *“Hoewel er zich in deze districten met enige regelmaat incidenten voordoen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Balkh zeer laag is. Ook het risico voor burgers in de provincie om het slachtoffer te worden van conflict gerelateerd geweld schat UNOCHA laag in”*. Uit de artikelen door verzoekster bijgebracht kan bezwaarlijk afgeleid worden dat de toestand in Mazar-e-Sharif dermate gewijzigd is dat de conclusies van de bestreden beslissing dienen herzien te worden. Dit is evenmin het geval voor het persbericht dat melding maakt van een stijging van de spanning in de provincie Balkh, te meer daar het artikel reeds van september 2014 dateert en verzoeker zelf de informatie van het CGVS van januari 2015 als verouderd poogt voor te doen. Een artikel over een kidnapping is dan weer weinig relevant. De informatie door verzoekster bijgebracht doet bijgevolg geen afbreuk aan de informatie waarop de bestreden beslissing zich gesteund heeft. De bestreden beslissing kon bijgevolg met recht besluiten dat er actueel voor burgers in verzoeksters regio van herkomst geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER